

34(094.5)
(497.1)

Поштарина плаћена.

Год. XIX

НОВИ САД 15. XII. 1939.

Број 12

Годишња претплата Д. 120.

Лист излази месечно.

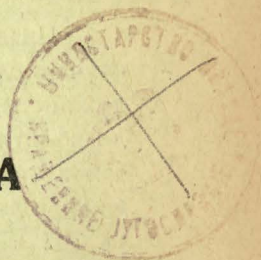
ЗБИРКА

ОДЛУКА ВИШИХ СУДОВА

КРАЉЕВИНЕ ЈУГОСЛАВИЈЕ

XIX

1939

ВЛАСНИК И УРЕДНИК:

Др. НИКА ИГЊАТОВИЋ
СУДИЈА КАСАЦИОНОГ СУДА У НОВОМ САДУ

Садржај: 332 Оцена. — 333 Последице непримене §-а 353 трг. зак. — 334 Правни лек у питању претставке. — 335 Одобрење сироч. стола. — 336 Намера на убиство. — 337 Асигнација. — 338 Менични приговор. — 339 Отказни рок улога. Уредба о зашт. нов. завода. — 340 Дејство растављања од стола и постеље на имовне захтеве. — 341 Нов доказ. Двострука продаја. — 342 Цивилна и крив. одговорност за штету. Одговорност за штету вршењем права. Крив. пресуда. — 343 Престајање пуномоћи. — 344 Закон о лову. — 345 Дужност набавке вагона. — 346 Право власника и уживаоца на супосед. — 347 Подела некретнина у природи. — 348 Одрицање од заједничке тековине. Нужни део. — 349 Наследник земљорадник. — 350 Отштета за лажне вести. — 351 Доказивање исправом. — 352 Повлачење прив. предлога. — 353 Куратор адвокатске канцеларије. — 354 Злонамера код менице.

Никола Пахоруков, инсп. Мин. Правде НОВИ САД
Београд.

На основу § 113 Финансијског закона за 1939-40 годину,
Министарски Савет, на предлог Министра правде, прописује ову

УРЕДБУ

о одлагању извршења против грађан. лица на војној дужности.

Члан 1. Против лица позваних на војну дужност, изузев случаја службе у сталном кадру, не може се док су на војној дужности, као ни за 30 дана по отпуштању са те дужности, дозволити ни провести никакво извршење ради наплате новчаних тражбина које се оснивају на приватно-правним насловима, или ради издејствовања других делања извршеника по §§ 307 и 308 закона о извршењу и обезбеђењу, или ради испражњавања и предаје порабног предмета.

Ако суд не знајући да се извршеник налази на војној дужности дозволи извршење, ово се извршење има обуставити и све већ проведене извршне радње имају се укинати, кад се утврди да се извршеник налази на војној дужности.

За доказ да се извршеник налази на војној дужности служиће потврда надлежних војних, полицијских и општинских власти, које буду суду достављене или које он сам прибави по службеној дужности.

Члан 2. Извршења започета пре ступања на снагу ове Уредбе одлажу се по службеној дужности за време одређено у претходном члану.

Суд ће довести одлуку о одлагању извршења кад му извршеник јави да је на војној дужности, или кад то на други начин сазна. Извршни орган дужан је обавестити суд о овој околности, ако за то сазна приликом провођења извршења.

Суд ће, ако је то потребно, извидети ову околност по службеној дужности.

Пропис овога члана не примењује се на случај кад је принудна дражба непокретних или покретних ствари правоснажно проведена.

Извршни суд ће укинати проведено чување (трансферацију) покретних ствари кад то предложи извршеник, његова жена или његов најближи сродник. Трошкове овог укидања сноси предлагач.

Члан 3. Од прописа ове Уредбе изузимају се:

1) тражбине службопримаца свих врста, које потичу из службеног односа;

Будући је дакле одређивање награда држ. комесарима при секвестрираним добрима законом упућено у надлежност Министра Правде, то суд нема права мењати решење Министра Правде, које је донесено у том питању.

Стога је ревизионој молби тужене странке ваљало делимично места дати, те нападнуту пресуду призивнога суда, која је повредила материјално-правну норму, делимично преиначити и одлучити као у диспозитивном делу исте, а ревизионе трошкове у смислу §§ 543, 508 и 426 Гпп. међу странкама пребити.

Нови Сад, 13 маја 1925 године.

Ad I. види: V. 81. — IX. 54. — XII. 96. — XV. 100.
— XVIII. 194.

332.

У ревизионој молби изнесено нападање стања ствари не темељи се на законом допуштеним основима, наведеним у 3 зачелу 534 §-к Гпп. него се односи на оцењивање доринесених доказа. По §-у 270 Гпп. пак призивни суд са изузетком оних доказа, у погледу којих постоје обавезни прописи, слободно оцењује доказну снагу допринесених доказа, дакле и исказе сведока, па и таквих, који су у блиском сродству са парничним странкама. На слободну судску оцену спада дакле то питање, да ли се може, и ако се може, колико се може доказне снаге приписати допринесеним доказима. У овом правцу суд је само у толико ограничен, што је дужан потанко изнети све оне разлоге, који су имали утицаја на његово објективно убеђење. Како је пак призивни суд у образложењу своје пресуде том законском захтеву удовољио, а резултат слободног оцењивања доказа, у колико је оцењивање извршено без повреде правних правила, не спада у оквир ревизије, то се ова жалба као неоснована није могла узети у обзир.

(Кс. у Н. Саду, Г. 50-926.)

Ур. бр. 311/378

333.

Купац, који је преузео и распродао робу, а није поступио по наређењу §-а 353 Трг. закона, не може се позивати на то, да је продавац био у закашњењу са предајом.

(Кс. у Н. Саду, Г. 358-525.)

334.

У питању претставке уложене на основу §-а 165 Закона о извршном поступку, другостепени суд коначно решава.

(Кс. у Новом Саду, Вп. 189-929.)

335.

У смислу тач. а) §-а 20 зак. чл. XX:1877 за правољаност купопродаје некретнина у име малодобних, потребно је одобрење надлежног сирочадског стола; по §-у 138 тога закона изјава малодобних, учињена у погледу важнијих послова, није од битне важности, према томе ни изјава тужитеља, старијих од 14 година — на коју се позивају нижи судови, нису од важности, ако сирочадски сто није одобрио уговор. У смислу §-а 269 истог закона, одобреним се има сматрати само онај уговор, у погледу којих постоји коначна и безусловна одлука сирочадског стола и на који је наведена клаузула одобрења, или ако је бар одређено, да се та клаузула наведе у уговор, а то није учињено са разлога, који се нису могли отклонити.

(Кс. у Новом Саду, Г. 1085-1928.)

336.

У свађи, која се догодила у биртији, оптужени је напао оба оштећена; једног оштећеног, који је остао у живошу, повредио је флашом од соде и то с леве стране чела, и ножем у раме, а другог је ножем убо у врат тако, да је овај ускоро умро. Касациони суд је из ових

околности изнео закључак, да је постојала намера на убиство без предумишљаја.

(Кс. у Новом Саду, К. 289-1925.)

337.

Асигнација није новација, већ једна самостална инспитуција, поред које старији облигаторни однос сам по себи не престаје, ни онда, ако је асигнација извршена пристанком свију странака. За престајање старије обвезе потребна је изречна изјава или несумњиви израз воље повериоца, да он прима одређеног платца као јединог дужника.

(Кс. у Н. Саду, Г. 114-926.)

338.

I. Ако је меница дата као покриће за потраживање из којег правног посла, онда се приликом решавања приговора не може оставити ван пажње тај правни посао. — II. Приговор, да тужени не дугује оном свотом, на коју је меница остављена, не може се узети у обзир, онда, кад је меница испуњена том свотом на основу обављеног и прихваћеног обрачуна.

(Кс. у Новом Саду, Г. 98-1926.)

339.

I. И ако пре покретања тужбе није извршен правољан отказ штедионичког улога, тужба се има сматрати отказом, и тужба се има уважити, ако је отказни рок истекао пре доношења I. ст. пресуде. (§ 502 Грп) — II. Уредба о заштити новчаних завода и њихових веровника, не забрањује упуђење старих улога, већ само одређује, да се од дана учињене пријаве суду, да је Министарству трговине поднесена молба за одлагање плаћања, па до доношења решења те молбе, не могу против новчаног завода предузети мере за извршење и обезбеђење, нишпи отворити стечај.

(Кс. у Новом Саду, Рев. II. 141-1935.)

Касациони суд ревизију тужене не уважава, нападнута пресуду призивног суда одобрава. Пресуђује тужену, да плати тужитељици, у име трошка ревизионог поступка, у року од 15 дана под теретом принудног извршења износ од 1740 динара.

Образложење: Против пресуде призивног суда која је у целости потврдила првостепену пресуду поднела је тужена ревизију.

У својој ревизији предлаже да се нападнута пресуда преиначи и тужба одбије, или пак да се пресуде нижих судова укину и парнични поступак суспендује, или пак да се са стране надлежне власти не установи и туженој не уручи план за исплаћивање улога.

Касациони суд узевши у разматрање ревизију налази да њени разлози нису основани.

У овој парници није спорно, да тужиља има код тужене уложен утужени износ на уложној књижици број 259, већ је спорно, да ли је тужиља туженој извршила правноваљан отказ односног улога као и то, да ли је тужена дужна исплатити исти улог с обзиром да је од Министарства Трговине затражила одгоду плаћања, те да до сада још није добила решење, по ком ће отплатном плану морати плаћати старе улоге.

И првостепени и призивни суд су на темељу исказа сведока Б. С., С. Т. и Б. П. оца тужиље установили као чињеницу да је туженој односни улог отказан, те да је отац тужиље тражио, да се тај отказ и писмено констатује у књигама тужене, што тужитељичини намештеници нису хтели учинити.

У осталом, и ако није правоваљани отказ извршен тужба се има сматрати отказом, а тужена се није бранила нити пружила податке о томе да отказни рок није истекао пре доношења првостепене пресуде (§ 502 грпп.) према чему се обзиром на установљено чињенично стање, те јер ревизијски суд правилност призивне пресуде суди само на основу чињеничног и доказног материјала скуп-

љеног у првој и другој молби, тај ревизијски разлог у обзир узети могао није.

Што се тиче питања да ли је односно потраживање могло бити утужено обзиром на Уредбу о заштити новчаних завода и њихових веровника оба нижа суда су правило установила да је тужба покренута пре него што је изашла прва „Уредба о заштити новчаних завода и њихових веровника“ од 22 новембра 1933, но и после издања те Уредбе тужиљи није стојала иста уредба на путу, да тужбом затражи свој улог, јер чл. 2 од. 4 Уредбе о заштити новчаних завода и њихових веровника од 23 новембра 1934, која је сада на снази, па ни уредба од 22 новембра 1933, која је у доба доношења прве пресуде била на снази, не забрањује утужење старих улога, већ само одређује да се од дана учињене пријаве суду, да је надлежном Министарству поднесена молба за одлагање плаћања, па до решења те молбе, не могу против новчаног завода предузимати мере за извршење или обезбеђење, нити отворити стечај.

Према томе нема никаквог недостатка у томе што је рок за извршење пресуде одређен на 15 дана (§ 505 гр. п. п.) јер зависи од евентуално одобреног отплатног плана (чл. 17 и 20 поменуте Уредбе), када ће тужиља моћи перфектуирати исплату појединих делова, односно и коначно читавог свог улога.

Ваљало је стога ревизију тужене као неосновану одбити и потврдити побијану пресуду.

Пошто тужиља са ревизијом није успела, то у смислу § 622 гр. п. п. ревизиони суд није могао узети у разматрање жалбу тужене гледе досуђених трошкова,

Ревизиони трошак досуђен је тужиљи по § 143 и и 152 грпп.

Нови Сад, 3 маја 1939 године.

Ad I види XIX. 69

Ad II види XIX. 74.

* * *

340.

I. Растављање од стола и постеље у погледу имовно-правних односа има исту правну важност, као и развод брака, само онда, ако се растављање од стола и постеље искаже на основу §-а 104 Зак о брачном праву, а не и онда, ако је оно одређено у току парнице на основу §§ а 98 или 99 истог закона. — II. Враћање мираза може се тражити тек по престанку брака.

(Кс. у Новом Саду, Рев. II. 244-1935.)

Касациони суд ревизију тужитеља не уважава, пресуду призивног суда одобрава и осуђује тужитеља да плати туженом у име трошка ревизионог поступка износ од 540 динара у року од 15 дана под теретом принудног извршења.

Образложење: И првостепени и призивни суд одбили су тужиоца са тражењем повраћаја мираза у утуженом износу и то први суд из разлога што није доказано, да је тужилац за себе придржао право повраћаја мираза, а призивни суд, јер, да је тужба преурањена, пошто је у току бракоразводне парнице између туженог и кћери тужиоца изречено одвојење од стола и постеље, поред захтева за разрешење брака т. ј. што према томе брак још постоји.

Тужилац сматра нападајући призивну пресуду ревизијом, да се то стајалиште призивног суда заснива на погрешној правној оцени ствари (§ 597 т. 4 грпп.), јер сматра да одлука о растављању од стола и постеље има у имовинско — правном погледу дејство пресуде о разводу брака.

Предлаже стога да се призивна пресуда преиначи, његовој тужби места даде и туженик пресуди по захтеву тужбе и на све парничке трошкове.

Разлози ревизије основани нису.

Растављање од постеље и стола у погледу имовинско правних односа има исту правну важност као и раз-

вод брака само онда ако се растављање од постеље и стола искаже на основу § 104 Закона о брачном праву, а не и онда, ако је оно одређено у току парнице на основу § 98 и 99 истог закона.

У конкретном случају је установљено, да је растава од стола и постеље донесена у току бракоразводне парнице поред постојећег захтева за разрешење брака, према чему таква судска одлука у имовинском погледу нема дејства одлуке у разводу брака, па пошто брак још постоји, то се у овом случају ни мираз још не може на траг тражити.

С обзиром на горње стајалиште Касационог суда, да се мираз, јер је растава од стола и постеље одређена у смислу § 98 и 99 брачног закона, до престанка брака тражити не може, остале жалбе постале су беспредметне.

Пошто према томе не предлежи разлог из § 597 т. 4 грпп. да се призивна пресуда преиначи, а нити разлог да се иста укине било као ништавна, било ради недостатака који би спречавали да се ствар испррно претресе и темељно оцени ваљало је призивну пресуду у целости потврдити.

Одлука о ревизијском трошку оснива се на установама §§ 143 и 152 грпп.

Нови Сад, 15 марта 1939 године.

341.

I. Новим доказом се има сматрати онај доказ, који у првом степену у опште није наведен, ни изнесен. — II. У случају двоструке продаје некретнина, посед припада оном купцу, који је у земљишној књизи укњижен као земљишнокњижни власник, али на ово правно правило не може се с успехом позвати онај, који је при склапању уговора имао знања о ранијој продаји, или је из околности могао мислити, да је раније закључен уговор у правној важности, који је дакле злонамерно склопио уговор.

(Кс. у Новом Саду, Рев. 820-1935.)

Касациони суд у Новом Саду укида пресуду привног суда и упућује тај суд на даљи поступак и доношење нове одлуке.

Разлози: Тужитељ се жали и својој ревизионој молби, да је привни суд повредио формално правно правило, што је новим доказом сматрао купопродајни уговор, приложен одговору на прив, па као такав га није узео у обзир, нити га је оценио, — и што није оценио доказни материјал у погледу злонамере тужене странке.

Ова жалба је основана.

Новим доказом се има сматрати онај доказ, који у првом степену у опште није наведен ни изнесен. У датом случају пак тужитељ се већ у својој тужби позвао на писмени уговор, дакле већ је пред првостепеним судом навео овај доказ, а у питању; да ли постоји уговор писмени, чак је преслушан П. С., сведок, како пред првим, тако и пред привним судом, пред овим потоњим уз претходни приказ споменутог купопродајног уговора.

Према томе, приложени уговор не може се сматрати новим доказом, који привни суд у смислу § а 576 Грпп. не би смео узети у обзир. Привни суд је дакле требао оценити приложени уговор, да ли он одговара наредби број 4420-1918 М. Претс., односно да ли постоји ваљан правни посао о отуђењу некретнине, — а исто тако се имао упустити у разматрање и оцену и тога питања, да ли постоји злонамера тужене странке.

Правно је правило наиме, да у случају двоструке продаје некретнине, посед припада оном купцу, који је у земљишној књизи укњижен као земљишнокњижни власник, али на ово правно правило се не може с успехом позвати онај, који је при склапању уговора, о ранијој продаји имао знања или из околности могао мислити, да је раније закључен уговор у правној важности, који је дакле злонамерно склопио уговор, пошто земљишна књига штити само она права, која су стечена добронамерно.

Како привни суд није поступио онако, како је то горе изложено, то је ваљало у смислу §-а 604 од. 2 Грпп. пресуду привног суда укинути и ствар вратити привном суду на даљи поступак и доношење нове одлуке.

Нови Сад, 24 априла 1937 године.

Видя: X. 29. — XVII, 74, * * *

342.

I. Цивилно-правна одговорност за учињено кривично дело редовно је већа од кривично-правне одговорности. — II. Ко врши своје право и тиме проузрокује другом штету, за исту није одговоран, осим случаја злоупотребе права. — III. Грађански суд не везује кривична пресуда, којом је оптужени ослобођен са разлога, да постоји случај нужне одбране.

(Кс. у Новом Саду, Г. 826 932.)

Касациони суд, Б. Одељење ревизиону молбу тужиоца одбија, ревизионој молби туженога делимично места даје, пресуду привног суда делимично тако преиначује да почетак времена обавезе туженога почиње не од 1 марта 1926 године, него од дана предаје тужбе т. ј. од 12 марта 1927 године.

У осталом одбија ревизиону молбу и туженога, а ревизионе трошкове узајамно пребија.

Разлози: Цивилно правна одговорност за учињено крив. дело не поклапа се кривично-правном одговорношћу. Прва је редовно већа.

Стога и крив. закон наређује да је крив. суд када оптуженога ма са каквог разлога ослобађа, дужан оштећену странку упутити на пут грађ. парнице.

Изузетак је случај, када закон за цивилноправну одговорност као предуслов ставља да починитељ крив. дела буде од крив. суда осуђен, као што то чини на пр. закон о осигурању радника.

Према томе и у датом случају када је крив. суд туженога ослободио од оптужбе намерног убиства са разлога да постоји случај нужне одбране, грађански суд — и у том случају ако у грађ. парници нису употребљени нови докази или нове чињенице — може наћи да ипак постоји грађ. правна одговорност т. ј. дужност давања извесне отштете.

Призивни је суд, дакле, погрешно изрекао — и ако је други део његовог образложења тачан — да тужени зато није дужан на отштету због смрти оштећенога, јер је решен од стране крив. суда услед нужне одбране, а да призивни суд није могао утврдити, да је тужени дао повода покојном да га нападне, будући да је правно правило, да ко врши своје право, те тиме проузрокује другом штету, за исту није одговоран осим случаја злоупотребе права, што овде није случај.

Но како овај ревизиони суд налази, да — обзиром на то да је нападнут од стране свога слуге — који је био познат као напрасит човек — да је нападнут у својој авлији, и то продужено, те да је нож који је имао покојник — како је познато — опасно оружје из близине, у којој се тужени и покојни налазили — тужени није могао другчије реагирати него што је учинио, те га због тога не терети дужност за отштету.

Ревизиона жалба тужитеља је дакле у овом погледу неоснована.

Но, тачно је призивни суд установио, и ово своје установљење према 270 §-у г. п. п-а и образложио, да је тужени дужан на плаћање издржавања деци према својој примљеној обавези.

У погледу висине издржавања призивни суд додуже, погрешно образлаже свој рачун, но с обзиром да туженог не терети дужност издржавања, већ је исту својевољно преузео, те с обзиром да у погледу висине није ништа уговорено приликом примања обавезе, те најзад с обзиром на то да покојника терети кривица за то

да је изгубио живот, то је овај рев. суд нашао да је призивни суд умесно установио висину месечног издржавања.

Стога је ваљало, како ревизиону молбу тужилаца, тако и ону туженога одбити, изузев у погледу времена почетка дужности издржавиња у којем постоји за тужиоце правомоћна првостепена пресуда.

Расположење у погледу трошкова оснива се на 426 § г. п. п-а.

Нови Сад, 16 марта 1933 године.

Ad II види: IX 60. — XIV сл. 45. — XVII. 129.

343.

По правилу пуномоћство престаје како смрћу властодавца, тако и смрћу пуномоћника. Али ако се започети посао не може прекинути бз очевидне штете по наследника, или ако се пуномоћство простире и на случај смрти властодавчеве, онда пуномоћник има право и дужност, да посао сврши.

(Кс. у Новом Саду, Г. 466-1933.)

Касациони суд услед ревизионе молбе тужитеља пресуду Апелационог суда преиначује и туженога обвезује да тужитељима у име главнице плати, у року од 15 дана под претњом оврхе, 13,305 динара са 5% камате од 2 октобра 1930 године.

Осуђује туженога да тужитељицама, у руке правозаступника им плати, у року од 15 дана под претњом оврхе 3500 динара првостепених, 460 динара призивних и 460 динара ревизионих трошкова, а Државном ерару у име таксе за ревизиону молбу 200 динара.

Разлози: Тужитељица удова И. С. и као турсорица свога малолетног сина И. С., навела је у тужби, да је њен пок муж, И. В. предао Е Адаму кућу за цену од 160 000 динара; да је купац исплатио још за живота про-

давчева 60000 динара, док да је остатак од 100000 динара имао да исплати на руке туженога правозаступника, који је из те своте имао да исплати укњижене дугове који су кућу теретили, остатак, пак, да изда продавцу и да о исплатама положи обрачун. Како је продавац, међутим, умро, обрачун има тужени да положи тужитељима, као законитим наследницима продавчевим, те су тужитељи тражили да суд туженога обведе на полагање обрачуна. У току поступка код првостепенога суда, тужитељи су истакли да је тужени дужан да рачун положи већ и зато, што је пуномоћ коју је тужени добио смрћу властодавца престала, а и због тога што су они пуномоћ од туженога још септембра месеца 1930 године повукли. Тражили су, даље, да им тужени своту од динара 34.290, која се по њиховом рачуну још код њега налази, исплати.

Тужени је у своју одбрану навео да је по његовим рачунима он за пок И. исплатио своту од 93.607 динара 50 пара, преосталу своту, пак, од 7392 динара 50 пара да је властан да задржи као награду за свој труд око сређивања послова властодавчевих.

Првостепени суд је као чињеницу установио да је код туженога, по исплати дуговања И., преостала још свота од 13.305— динара и обавезала је туженога да ту своту тужитељима, заједно са 5% камате од дана предаје тужбе, исплати, те да тужитељима плати и парничне трошкове. Апелациони суд је услед призива туженога првостепену пресуду преиначио и тужитеље са тужбом одбио, установљавајући као чињеницу да је код туженога преостала, додуше, свота од 13.305 динара, али како је тужени по пуномоћи коју је добио имао исплатити и порезу коју је његов властодавац дуговао, а која је према налазу Апелационог суда износила преко динара 16.000, то је тужени ту своту оправдано задржао да би њоме исплатио порезу.

Жалба тужитељева да је Апелациони суд таквом

пресудом повредио правне прописе, основана је. У смислу §-а 1022 Аустр. грађ. зак. издата пуномоћ у случају смрти властодавца престаје, уколико она није изричито дата и за случај његове смрти. Но без обзира на тај пропис Аустр. грађ. зак., тужитељи су исказали, да су пуномоћ од туженога, као наследници властодавчеви, још у току септембра месеца 1930 године повукли, а тај су отказ пуномоћи поновили и у току овога парничног поступка. Према томе је тужени био дужан да одмах после отказа, новац који се код њега налазио тужитељима изда. Није, пак, тужени у току поступка код доњих судова пружио доказа за то, да би, и у колико би, новац могао задржати на тој основи, што је наводно, од купца некретнине, Е. А. био добио пуномоћ да новац задржи, и у колико је пок. И. В. пристао да се из куповине исплаћује цела његова заостала пореза и она која не терети некретнине. У погледу притовора уручувања на име туженикове адвокатске награде, тужени пресуду Апелационога суда, који о томе приговору није решавао, не напада, према томе Касациони суд пресуду на тој основи није могао ни разматрати.

Како су тужитељи са парницом успели, ваљало је туженога осудити да плати парничне трошкове у све три инстанције, у смислу прописа §-а 425, 508 и 543 Грађ. парничног поступка.

Нови Сад, 21 септембра 1937 године.

344.

Када се уз суделовање административне власти склапа закупни уговор о ловишту, тада између странака у питању закупнине настаје приватно-правни однос. За решавање овога односа надлежан је редован суд, који има да узме у обзир § 13. Закона о лову.

(Кс. у Новом Саду, Рек. 209-936.)

Ревизијски рекурс тужитељице се уважава, те се II-степени закључак укида и II-степени суд упућује да

ствар у меритум реши, те ће у мериторној одлуци решити и о томе, ко ће сносити трошкове ревизијског поступка.

Ревизијски рекурс туженог се одбија.

Разлози: Другостепени суд је првостепену пресуду и цео поступак укинуо из разлога, што по § 13 Закона о лову није дозвољен редовни правни пут у питању плаћања закупнине за ловиште

Тужитељ се жали у ревизијском рекурсу, да § 13 Закона о лову не одређује, да закуподавац мора тражити баш разрешење закупног односа, кад купац са закупнином заостане, него да има право да тражи испуњење уговора, а за то да је надлежан редован суд.

Касациони суд је уважио рекурс тужитеља из ових разлога :

Кад се уз суделовање административних власти склопи закупни уговор о ловишту, тада између странака у питању закупнине настаје приватно правни одношај. Зато је за решавање о истој надлежан редован суд. А, да ли ће се моћи и досудити, од важности је у том погледу § 13 Закона о лову¹⁾ који је гледе закупнине материјално правне природе, јер изрично каже, шта бива ако купац закасни са исплатом.

Тужени ревизионим рекурском напада другостепени закључак зато, што исти није решио и његов призивни разлог из тачке 5 § 571 гр. п. п. па да је тиме Окружни суд починио ништину означену у § 571 гр. п. п. тач. 9. Тражи и трошкове.

Ова жалба није основана.

Кад је рекурсни суд пресуду укинуо, што је сматрао, да нема места редовном правном путу, онда није

1) § 13. Годишња закупнина за идућу годину плаћа се у општинску касу месец дана пре свршетка закупне године. Ако купац у року од 15 дана после опомене надлежне среске власти не буде испунио своју дужност, или ако буде закупни уговор по пропису § 12 поништен, дотично ловиште даће се јавном лицитацијом о његовом трошку изнова под закуп.

суд починио ништавност тиме, што се није упуштао и у одлучивање о даљем разлогу, на основу којег би се имала првостепена пресуда укинути.

Одлука о трошковима се оснива на § 154 Гр. п. п. Нови Сад, 23 маја 1937 године.

345.

Када је дужност набавке вагона првобитно теретила продавца, онда он мора доказати ту своју тврдњу да је касније дошло до новијег споразума у шом погледу. Сама та околност, да је купац своје људе слао продацу, да га њега преузму робу, још не доказује, да је купац преузео дужност да набави вагоне.

(Кс. одељ. Б. у Новом Саду, Г. 234-1929.)

Касациони Суд Б. Одељење у Новом Саду одбија ревизиону молбу тужене стране и осуђује ју да тужитељу на руке правозаступника му плати у року од 15 дана, под претњом принудног извршења у име ревизионих трошкова 850 динара.

Разлози: Призивни суд оно спорно питање, која странка има да се стара за вагоне, решио је тако, да је то била дужност туженога.

Против овог се установљења жали тужени у својој ревизионој молби наводећи да је призивни суд повредио формална правна правила, када није одредио саслушање по туженоме предложених сведока, у том правцу, да ли је истина: да је тужитељ дао налог тим сведоцима да од Творнице Т. и П. од које је тужитељу продато у Н. дрво тужени набавио био, преузму дрво за тужитеља. Тврдио је, даље, тужени и то да се и из те околности, да је акредитив био преписан на име Т. Т. и П. у Н. и да је тужитељ сам послао свога намештеника да преузме дрво, да је између њега и тужитеља престао правни одношај.

Жалба није основана.

Ни сам тужени не оспорава ону чињеницу да је првобитно он дужан био старати се за вагоне.

Према томе њега терети дуност доказивања, да је између странака дошло до другог новијег споразума да је дужност старања за набавку вагона прешла на тужитеља, јер наводни препис акредитиве, с обзиром н ато да је тужени фактично остао у облигу, не доказује ту околност.

Како пак тужени у својој ревизионој молби не тврди да би се од његове стране предложени сведоци имали саслушати на то: да је међу странкама дошло до измене првобитног споразума о набавци вагона, него само на ту околност, да је тужитељ слао споменуте сведоке да за њега преузму дрво, из ове се пак околности не може установити преузимање дужности набавке вагона. Како је ревизиона молба у целости неоснована, то је ваљало исту одбити.

Расположење у погледу трошкова оснива се на 425, 508 и 543 §§ г. п. а.

Нови Сад, 17 октобра 1929 године.

346.

Одношај који постоји између власника ствари и уживаоца у $\frac{1}{4}$ те ствари, има се просуђивати као заједница међу сауживаоцима, јер њима припада заједно уживање целе ствари. Њихов однос међушим одговара односу двају овлашћеника на служност уживања, а по §-у 844 Огз. служности су недељиве. Према томе власник може тражити само супосед и сууправу ствари у сразмери свога дела.

(Сто Седморице у Загребу, Рев. 1882-1935.)

Ревизија се не уважује.

Образложење: Тужилац се у својој ревизији позива на ревизијске разлоге из §-а 597 бр. 1—4 Грпп., на разлоге из бр. 1—3 не изводи никако, па како у поступку нема ништавности на које се по службеној дужности па-

зи, не може се на ревизијске разлоге из §-а бр. 1, 2 и 3 Грпп. никакав обзир узети.

Тужилац целим образложењем своје ревизије побија правну оцену призивне пресуде (§ 597 бр. 4 Грпп.). Но тај ревизиони разлог не постоји.

Призивна пресуда одбијајући тужиоца са захтевом тужбе под III и IV исправно одбија и тужбовно тражење под I и II, јер тужилац није исказао никакви правни интерес на томе, да се што пре утврди право његово односно туженице на спорне покретнине. Он тих захтева у својој тужби није ни ставио на основу §-а 323 Грпп., него само у сврху добијања основа за даље тужбене захтеве (III и IV). Кад дакле призивни суд одбија захтев на чињење (III и IV тужбовног петита), исправно одбија и тражење под I и II петита, јер су та — како је речено — истакнута само ради добијања основа за тражење под III и IV, а не као самостално тражење за утврђење права.

Захтеве под III и IV пак исправно одбија призивни суд, а то из ових разлога:

Одношај који постоји између тужитеља као власника ствари и туженице као уживатељице у $\frac{1}{4}$ тих ствари има се просуђивати као заједница међу сууживаоцима, јер њима припада заједно уживање целе ствари.

Један ужива свој аликвотни дио на основу свог власничког права које у том аликвотном делу није ограничено стварним правом другог лица, а други свој део на основу свог права служности.

Њихов је међусобни однос једнак односу двају овлашћеника на служност уживања, па стога, а и по §-у Огз. важе за њих наређења поглавља XVI Огз.

По изреченом наређењу §-а 844 Огз. нису служности раздељиве, па се на њих стога не могу применити §§ 841—843 Огз. о развргнућу заједнице. Не може стога један сууживалац силити другога сууживаоца ствари, да се задовољи искључивим уживањем једног дела ствари, а одриче свог сууживања на другом делу (натурална

део), а не може ни тражити од другог сууживаоца, да се задовољи новчаном одштетом за своје сууживање, а уживање да цело препусти њему (јуристичка деоба). Обоје ово могуће је постићи само сугласном приволом дионика, којом се они одричу својих права на целој ствари и конституирају нова права на деловима.

Власник може у оваквом случају судским путем тражити супосед пре индивиде и сууправу са стварју у размеру свог дела (§ 833 Огз.), а евентуални сукоби се имају решавати на начин предвиђен у погл. XVI Огз. Но он не може тражити развргнуће те заједнице уживања, јер то § 844 изрично брани.

Из ових разлога није призивна пресуда, кад одбија тужиоца с његовом тужбом, основана на погрешној оцени ствари, па нема ни ревизијског разлога из §-а 597 број 4 Грпп.

Није се стога могла ревизија тужиоца уважити.

Стол Седморице као ревизијски суд.

У Загребу, дне 16 октобра 1936 године.

347.

Из околности, да је један сувласник један део заједничке некретности оградио, на томе делу сазидао кућу и да је од тога доба он и његови правни следници око 30—40 година уживали искључиво овако ограђени део некретности, мора се закључити, да су сувласници у природи поделили заједничку некретностину односно укинули имовну заједницу.

(Ас. у Новом Саду, као рев. суд Пл. 146-1929)

Апелациони суд у Новом Саду, као ревизиони суд ревизиону молбу тужитељице одбија.

Разлози: Пресуду призивнога суда побија ревизионом молбом тужитељица.

У ревизионим разлозима навађа тужитељица, да је тужена доказала са сведоцима да је њен правни прет-

ходник П. Р. од целе некретности један део оградио и на том делу подигао кућу те да су он и његови следници од то доба тако ограђену некретностину искључиво уживали, али да тиме није доказано, да је на такав начин и у том смислу укинута имовна заједница, те да ове околности могу да послуже само као претпоставка, а не као доказ за укидање имовне заједнице.

Ова жалба није основана, јер се из околности, да је П. Р. један део некретности оградио и на том делу подигао кућу, те да у то доба он и његови правни следници уживају искључиво овако ограђени део ове некретности, мора закључити да је тиме укинута имовна заједница.

Жали се даље тужитељица, да је призивни суд повредио материјално право тиме, што ју је одбио са тужбеним тражењем, јер да сваки сувласник има право да тражи укидање имовне заједнице и јер да грунтовно убележење пружа пуни доказ о истинитости уписа.

Ова правила стварно постоје, али се могу применити само у случајевима у којима још постоји имовна заједница и у којима грунтовно убележење није оборено другим доказима. У виду овога и како је у овом случају призивни суд установио — а ово установљење је остало неопорвргнуто — да је имовна заједница између предника странака укинута већ пре 30—40 година ова се правна правила у конкретном случају нису могла применити те према тому не постоји нити њихова повреда.

Туженој се није досудио трошак, јер га није имала. Нови Сад, 22 маја 1936 године.

348.

Правно је правило, да се брачни другови могу одрећи права на заједничку тековину, али ако се неко од рече тога права током брака, када је већ настала таква тековина, онда ово одрицање не може да вређа нужни део потомака и таково се одрицање просуђује као

даровање на чијем основу има места допуни нужног дела. — II. У наследној парници имају се решити сва спорна питања међу наследницима, па тако и питање нужног дела и ако се то у тужби изречно не тражи.

(Кс. у Новом Саду, С. Рев. 89-1937.)

Касациони суд услед ревизионе молбе тужитеља разрешава пресуду позивног суда и упућује тај суд на даљи поступак и доношење нове одлуке, у којој има да се реши и питање, која ће од странака сносити трошкове ревизионог поступка, који се установљавају за тужитеље у износу од 1949 динара, а за тужене у износу од 1553 динара.

Разлози: Пресуду Апелационог суда побијају ревизионом молбом тужитељи, жалећи се због повреде формално и материјално правних прописа.

Жалба тужитеља, да је Апелациони суд повредио формално право, јер није довољно образложио на основу чега сматра доказаним да је Д. С. старији сву своју имовину па и наводну заједничку тековину своје покојне супруге Л. А. поделио деци и унучади услед сталног наговарања и по пристанку Л. А., и зашто је узео за доказано да се она пуноважно одрекла свога права заједничке тековине — није основана.

Неоснована је та жалба са разлога, јер је Апелациони суд у томе погледу прихватио и допунио чињенично стање из првостепене пресуде, а првостепени суд је поминуто чињеницу и закључак извео из брижљиве оцене изказа сведока Б. Л., В. Д., В. С., П. Л., супруге К. Л. и К. Л., који су у првостепеном поступку саслушани, те према томе не стоји навод ревизије да је Апелациони суд поменуто установљење и закључак засновао на индицијама а не на доказима.

Неоснована је даља жалба тужитеља да је Апелациони суд повредио материјално право, када није изрекао, да је одрицање Л. А. од њеног дела заједничке тековине неважећа, јер није садржано у ваљаној јавнобележничкој

исправи, јер да би њен муж услед овог одрицања могао стећи ма каква права само на основу правоваљане јавнобележничке исправе.

Неоснована је та жалба са разлога, јер није спорно да су у тужби наведене некретнине пре поменутог одрицања Л. А. већ била непосредно са продавца пренесена земљишнокњижно на њезиног мужа Д. С. старијег, те да се је она након тога фактичног земљишнокњижног стања, одрекла своје наводне заједничке тековина у корист тужених, наговоривши свога мужа и давши пристајак да Д. С. старији спорне некретнине преведе на тужене, а за важност овог одрицања у корист тужених није била потребна јавнобележничка исправа већ је то одрицање правоваљано могло уследити у усменој форми, јер се ту не ради о преносу некретнина између брачних другова, него о одрицању од права заједничке тековине у погледу некретнина које су земљишнокњижно већ биле пренесене на мужа Л. А. у времену одрицања од права заједничке тековине.

Но жале се даље тужитељи да је Апелациони суд повредио материјално право, када није изрекао да тужитељима у најгорем случају по правном наслову нужног дела, као нужним наследницима Л. А. припада половина оне заједничке тековине на коју је имала права Л. А. и да се услед тога њихов тужбени захтев у погледу власништва спорних некретнина има уважити бар у једној половини.

Ова жалба је основана.

Конкретна парница је наследна парница, а правно је правило да се у наследној парници имају решити сва спорна питања међу наследницима, па тако и питања нужног дела тужитеља иако тужитељи то у тужби нису изрично тражили јер се у тужбеном петиту као већем садржи као мањи и петит у погледу повреде нужног дела тужитеља.

Правно је правило да се брачни другови могу од-

рећи права на заједничку тековину, али ако се неко од рече тог права током брака, када је већ таква тековина била настала, онда не може ово одрицање да вређа нужни део потомака и таково се одрицање просуђује као даровања на чијем основу има места испуњењу нужног дела.

Како се пак Апелациони суд у својој пресуди ограничио само на то да изрекне да се је Л. А. правоваљано одрекла свога права на заједничку тековину и с обзиром на то сматрао непотребним установљење чињеничног стања у саме меритуму ствари, ваљало је пресуду и поступак Апелационог суда разрешити.

У новом поступку има се, а с обзиром на горње правно правило установити чињенично стање у меритуму ствари т. ј. у томе правцу да ли је било уопће заједничке тековине и да ли је поменути правоваљаним одрицањем Л. А. од права заједничке тековине током брака повређен или не нужни део тужитеља, те након тога има се донети нова одлука.

Ревизиони трошак за обе стране ваљало је само установити у смислу §-а 543 и 508 зак. чл. I из год. 1911.

Нови Сад, 1 Фебруара 1939 године.

* * *

О зај. тековини види још: III, 9, — IV, 59, 69, 93, — VI, 4, — VIII, 82, 163, — X, 17, — XI, 24, — XII, 116, — XIII, 20, 103, 144, — XIV, 50, 206, — XV, 26, — XVI, 22, 68, 75, 91, 93, — XVII, 3, 20, — XVIII, 151, 152.

349.

После предаје заоставштине земљорадника наследницима, одлучно је, да ли су наследници земљорадници, па ако јесу, онда и они уживају заштиту по Уредби о ликвидацији земљ. дугова

(Кс. у Новом Саду, Рев II. 72-1938)

Касациони суд рекурс не уважава нападнути закључак Окружног суда одобрава.

Образложење: Првостепени је суд одбио тужбу, пошто је доказано, да је пок оставитељ Р. С. а исто тако и тужени као његов наследник земљорадник, те да тужиоци нису пре подношења тужбе поступили по Правилнику о замени дужничких исправа новим облигацијама.

Призивни је суд поводом призива тужитеља укинуо првостепену пресуду и поступак који јој је претходио, те тужбу одбацио, јер, да тужитељи нису претходно поступили у смислу цитираног Правилника од 31 октобра 1936 године број 108810; налазећи да тужена ужива заштиту по Уредби о ликвидацији земљорадничких дугова, пошто су и наследници земљорадници.

Против тога закључка уложили су тужитељи рекурс предлажући да се побијани закључак поништи и призивни суд упуту да тужбу у меритуму реши.

Касациони суд размотривши списе налази да и ако је пре ступању на снагу Уредбе о ликвидацији земљорадничких дугова оставина пок. Р. С. земљорадника из Г. предана туженима (чл. 2 тачка 6 слово а) цитиране Уредбе и чл. 6 од. 3 Правилника за извршење исте Уредбе) да тужени као земљорадници уживају заштиту по цитираној Уредби, јер је после предаје оставине наследницима одлучио, да ли су тужени земљорадници, па ако јесу, како је у овом случају, онда они по свом земљорадничком својству (чл. 1 исте Уредбе) уживају заштиту по Уредби, пошто је неспорно да потраживање потиче из времена пре 20 априла 1932 године.

Ваљало је стога рекурс тужиоца одбити и потврдити побијани закључак призивног суда.

Нови Сад, 14 априла 1939 године.

350.

За досуђивање отштете због проношења лажних вести против једне фирме, потребно је да између штете и кривице туженога буде каузалне везе.

(Кс. у Новом Саду, Г. 1686-929)

Касациони суд ревизиону молбу тужитеља одбија и осуђује их да туженоме, на руке правозаступника му, плате, у року од 15 дана под претњом оврхе, 1400 динара ревизионих трошкова.

Разлози: Тужитељи се у својој ревизионој молби жале због повреде процесуалнога права, које да је Апелациони суд починио тиме, што није одредио преслушање по тужитељима понуђених сведока, којима би доказали, да су штету претрпели услед тога, што су услед проношења лажних гласова о њима, њихови веровници један за другим навалили и тражили наплату својих потраживања, услед чега су тужитељи били приморани да своје залихе у храни продају пре времена и испод цене, и тако претпели штету.

Жалбе нису основане. Да ли су веровници тражили наплату својих потраживања стога што су чули да тужитељи зло стоје или нису, меродавни су у првом реду искази самих веровника. Апелациони суд је, без повреде прописа садржаних у 534 § грађ. п. п., установио, да сами веровници не тврде, да су потраживања наплаћивали услед гласова који су се проносили о злом материјалном стању тужитеља, а уколико су о томе и слушали, да се о томе у месту опћенито говорило и да те гласове нису чули од туженога. Када се навала кредитора ради наплате потраживања нема дакле приписати туженоме онда није погрешно Апелациони суд, када је изрекао, да између штете коју су тужитељи наводно претрпели из кривце туженога, тужитељима није успело доказати каузалну везу и да према томе није било потребно преслушавати по тужитељима предложене сведоке у доказ штете, коју по установљењу Апелационог суда није проузроковао тужени.

Ваља најпосле истаћи, да су тужбу подигли како фирма В. М. и друг, а тако и В. М. као приватно лице; да казнена пресуда којом је тужени проглашен кривим због пронашања лажних вести гласи само у корист В

М. као приватнога лица, а да исти тужитељ В. М. није у току поступка код доњих судова ни покушао исказати у чему би се његова лична штета састојала, него је у току поступка код доњих судова исказивана само штета првореднога тужитеља фирме В. М. и другови.

Како тужитељи са ревизионом молбом нису успели, ваљало их је осудити, да туженоме плате трошкове ревизионога поступка у см. §§ 543 и 508 грађ. п. п.

Нови Сад, 5 септембра 1932 године.

351.

1. По §-у 330 стр. Грап. суд може у погледу неке чињенице, коју странка може доказати исправом која се може набавити, не преузети односно отклонити друго доказивање, дакле и доказивање са сведоцима — 2. По §-у 328 стр. Грпш. суд ће само онда набавити оригиналне списе, чуване код суда или код које друге јавне власти, јавног чиновника или јавног бележника, ако странка исте не може набавити у овереном препису.

(Кс. у Н. Саду, Г. 439-1933.)

Касациони суд у Новом Саду одбија ревизиону молбу туженога I реда.

Разлози: Тужитељица је навела у својој тужби, да су некретнине описане у диспозитивном делу пресуде I степеног суда, по сведочанству приложеног грунтовог извода, стечене за време брака са туженим и да су оне заједничка тековина, према томе половина тих некретнина њој припада под насловом заједничке тековине.

Међу странкама није спорно, што иначе доказује и приложени грунтошни извадак, да су спорне некретнине купљене 21 августа 1906 године, дакле за време постојања брака и заједничког живљења брачних странака.

Тужени је тврдио, да су те некретнине његова посебна имовина, јер је те некретнине он купио за наслеђени новац. Тужени је наиме — како вели — 1892 го-

дине наследио кућу и виноград од своје матере, па је са куповном ценом, добивеном за те некретнине као и са новцем наслеђеним од свога брата, купио спорне некретнине.

Првостепени суд својим решењем од 10 марта 1931 године обвезао је туженика, да за доказ својих тврдња приложи земљишнокњижни извод у погледу куће и винограда које је наводно наследио од матере, као и решење о предаји покретног наследства иза свога брата. Истим решењем суд је одбио молбу туженика, да се на исте околности одреди преслушање сведока с обзиром на предњи начин доказивања (исправом). Призивни суд је такођер стао на исто правно стајалиште.

Тужени горњем позиву, да приложи тражене исправе није удовољио, а сада у ревизионој молби се жали, да је Апелациони суд повредио формално правно правило, што није набавио споменуте грунтовне и оставинске списе и што није одредио преслушање понуђених сведока, на околност, да је тужени још пре брака са тужитељицом, имао некретнине.

Ова је жалба неоснована.

По § у 330 стр. Грпп. суд може у погледу неке чињенице, коју странка може доказати исправом која се може набавити, не преузети друго доказивање, дакле и доказивање путем сведока.

Како су пак околности, да је тужени још пре склапања брака имао некретнине, као и то, да је новац наследио од свога брата, такве околности, које се у конкретном случају могу доказати јавном исправом — земљишнокњижним извадком и решењем о предаји покретне оставине — које странка може сама набавити, то Апелациони суд није повредио формално право, што није сам набавио те списе, јер по § у 328 стр. Грпп. суд ће само онда набавити оригиналне списе, чуване код суда или код које друге јавне власти, јавног чиновника или

јавног бележника, ако странка исте не може набавити у овереном препису, што овде није случај.

Како је дакле неспорно, да су упитне некретнине купљене за време трајања брака, а такве се некретнине имају сматрати заједничком тековином, док се противно не докаже, туженом пак није пошло за руком да докаже, да су те некретнине његово посебно имање, то је Апелациони суд правилно поступио када је одобривши пресуду првостепеног суда, дао места тужби.

Не предлежи потреба да се учини расположење у погледу ревизионих трошкова, јер тужитељица није дала одговор на ревизиону молбу.

Нови Сад. 16 септембра 1937 године.

352.

Када на приватни предлог овлашћени повуче свој предлог, тада суд у смислу става 2 § а 323 к. и. мора оптуженог ослободити од оптужбе на основу тач. 4 §-а 26 Кп. пресудом, а не решењем.

(Ас. у Новом Саду, бр. К. 1056-1928.)

353.

Курастор адвокатске канцеларије нема активне легитимације за поднашање молбе за установљење адвокатског хонорара покојног адвоката, јер по §-у 34 Адвокатског реда (зак чл XXXIV: 1874) старатељ се поставља адвокатској канцеларији само за обављање неодложних и чисто канцеларијских послова, а установљење хонорара по §-у 18 зак чл. LIV: 1912, не може се сматрати таким послом.

(Ас. у Новом Саду, бр. Г. 303-1925.)

354.

У погледу меничне легитимације, то питање: да ли је који потпис лажан, само у том случају има значаја, ако поседника менице терети злонамерност.

(Ас. у Новом Саду, као рев. суд бр. Г. 317-1927.)

Садржај XIX. књиге

(Бројеви означују број случаја).

Адвокатска помоћ	46	Добровољац	117, 241, 277
Адвокатски допринос	30	Добронамерност	192
Адвокатски пенз. фонд	31	Доживотно уживање	149
Адвокатски приправник	223	Доказивање	170, 191, 351
Адвокатски трошак	239	Доказивање потписа на мен.	15
Адвокатски хонорар	68	Доселост	281
Адв. хонорарно писмо	29	Доставља фирми	36
Адопција	201	Дражбени купац	151, 153, 234
Амнестија и трошкови	143	Државна свилара	80
Асигнација	335	Држ. потраживање из служб. односа	150
Берива општ. бележ. 1, 19,	236	Жалба против обуставе извићаја	26
Берзански суд	145	Железнички тарифа	325
Бестеретна продаја	155	Забележка спора	230, 262
Блиски рођаци	171	Забрана отуђ. и оптерећ.	52, 271
Бракоразводна парница (§ 80)	80	Забрана употребе докт. титуте	276
70, 161, 189, 206, 208, 323,	329	Забрана употребе фирме	65
Бракоразводна парница (§ 77)	77	Задруга	76, 120
133, 140		Задужбина	40
Брисање дожив. уживања	149	Зајам	85
Брисање предбележбе	200	Заједн. тековина	105, 121, 203, 348
Брисовна тужба 18, 156,	279	Закашњен уток	251
		Законитост рођења	257
Валоризација	168	Закон о лову	344
Вештаци	121, 243	Закон о осиг. радника	13, 91
Више адвоката	288	Закуп	310
Водне задруге	38	Заложно право	130
Вршење права	342	Застара у мен. ствари	134
Глобљење адвоката	283	Застарни рок по Чз.	268
Грађење на туђем земљ	232	Заштита земљ. и нар. банка	75
Губитак важности тестам.	201	Земљ. књижни суд	216
Даровање за случај смрти	126	Земљорадник	324, 349
Двострука продаја	341	Земљорадничке задруге	14
Делегација суда	67, 256		
Дилаторни приговор	255		

Земљорадничко уверење	266, 306	Лажне вести	350
Злонамерност код менице	354	Лажно банкротство	211
Избрани суд	145	Лекарски хон. у болници	42
Извршење иностране пр.	233	Лозанска декларација	83
Извршење и протучинидба	254	Малолетника послови	144
Извршење крив. пресуде	316	Машиниста	128
Извршење одлуке стар. власти	295	Мађарски држ. ерар	175
Извршење против наследн.	60	Менична обавеза	115
Извршни закон (§ 225)	122, 173	Менични приговор	336
Изјава правног лека	12	Меница за покриће	336
Издржавање	96, 131, 148	Меница као плаћање	290
Издржавање деце	62	Мериторно решење спора	195
Издржавање небрачног детета	118, 250	Месечна рента	177
Издржавање удате жене	53	Набавка вагона	345
Излучна тужба 72, 185, 205,	302, 327	Набавка списа	249
Измакла корист	172	Награда за преоправку	162
Индосирање после протеста	209	Надлежност	96, 132, 219
Инострани адвокат	81	Надпрегледање рада упр. вл.	18
Интервенција	321	Накнада штете	204, 277, 297
Исплата недугованог	102	Накнада штете због пол. опћења	307
Испуњавање обезн.	182, 244, 308	Намера је правно питање	287
Испуњење уговора	173, 190	Намера на убиство	334
Јавни тестамент	260	Нападање грунт, права вл.	114
Једнострано одустајање	225	Нападање даровања	269
Јемство	115, 160	Нападање правног посла	330
Кажњавање адвоката	283	Нападање тестамент	92, 255
Камата	166, 240	Наплата општ. приреза	5
Кауција	2	Наредба 4420-918, 178, 180,	225, 261
Квалификација правног посла	35, 300	Наследна нагода	261
Кирија	164	Наследна парница	141
Конвенционална казна	2, 112	Наследни уговор	9
Крађа	12, 129	Наставно извршење	39, 270
Крив. пресуда 4, 152, 287,	342	Недостатак пуномоћи	267
Купопродаја	333	Недостојност наслеђив.	320
Куратор адв. канц.	353	Недостојност удовице	253
		Неодржавања обећања наследства	8
		Нижи намештеник	48
		Нов доказ	341

Новосадско електрично друштво	147	Општење децом	218
Нужни део	61, 121, 215, 348	Општ. бележник	1, 19, 119
Обавеза предузимача	198	Општински прирез	3
Обећање наследства	8	Осигурнина	45
Обнова	94, 265, 298	Оставинска расправа	87
Образложење пресуде	231	Отварање стечаја	259
Обрачунска парница	103	Отежице	32, 181
Овлаштење за парницу	285	Отказ директору новчаног завода	17
Ограничење удовичког права	25, 139	Отказ намештенику	273
Оцена	64, 97, 330	Отказ стана	54
Оцена вештака	287	Отказ штед. улога	69, 339
Оцена правилности одлуке Мин. војске	304	Отштета	106, 176, 177
Одговорност за болове	152	Отштета (§ 38 Ип.)	173
Одговорност за бонитет давања	167	Парница (§ 168 Ип.)	165, 279
Одговорност за нескривену ману	123	Парнична зависност у брач. парници	90
Одговорност за пљачку	165	Парнични трошак	248
Одговорност за повреду тела	210	Писар у адв. канцеларији	135
Одговорност општине	99	Плативост	167
Одговорност остав. старат.	43	Платни налог	264
Одговорност оца	4	Пљачка	165
Одговорност свекра	21	Побијање укњиженог права	217
Одгодна моћ на извршење	11	Повлачење тужбе	286
Одређење извршења	292	Повлачење приват. предл.	352
Одрицање од зај тековине	306, 348	Повод за парницу	179
Одрицање од наследств	313	Повреда форм. права	228
Одрицање призива	59	Повреда матер. права	100
Одузимање својевласности	23, 24, 317	Позив на успост. бр. заједн.	202
Одузимање очинске власти	282	Погодба	249
Одустајање од тужбе	328	Погрешно укњижење	10
Опасан погон	56, 198	Подела некрет. у природи	347
Оправдање	93, 159, 272	Подизање протеста по опуномоћнику	209
Опраштање недостојности	253	Поклон	52, 168
Опрема	263	Пољски пут	49
Оптужница	44	Пољопривредно чељаде	174
		Понављање жалбе пред ревизионим судом	310
		Портал	193
		Пословођа није странка	289

Правилник	41	Секретар црквене општине	305
Правни однос чл. трг. др.	142	Сирочадски сто	37, 293, 318, 333
Право ортака	274	Сметање поседа	73, 172
Право првокупа	82	Смештај деце	213, 224
Право прекупа	58	Споразум родитеља о издржавању деце	62
Предузимач	198	Солидарна одговорност	280
Прејудичијална тужба	103	Сравнивање потписа	15
Прекид поступка	97	Стављање на расположење	28
Прековремени рад	22, 116	Стално болесни намештеник	51
Пренос трг. радње	57, 331	Станарински статут	226
Пресуда због изостанка	47, 50	Старатељ (§ 124 Ип.)	77
Пресуда црквеног суда	89	Сторнирање правног посла	109
Пресуђена ствар	212	Судско поравнање	237, 238
Претходно размишљање	66	Сукоб надлежности	258
Преузимач особља	273	Сумарна репозиција	101, 110, 207
Прив. Аграрна банка	39	Супарничар	232
Привремене наредбе	309	Супосед	346
Привр. супруж. издрж.	86, 88	Супр. издржавање	88, 111
Приговор ненадлежности	118	Суспензија извршења	318
Придржавање права	116	Тајни ортак	154
Призивни предлог	326	Телеграм	115
Пригодно друштво	36	Тестаменат	7
Примена § 65 Крз.	33	Тргов закон § 353	331
Примена стр. Грпп.	187	Трговачко друштво	142
Принадлежности послопр.	104	Трошак укњижења	280
Природа оставин. некрет.	246	Трошкови издржавања	131
Продаја непостојеће тражб.	35	Трошкови код укидања пресуде	197
Промена тужбе	207	Тутор	214
Прописи места испуњења	300	Тужба као отказ	301
Пропуштање адвокатово	94	Тужба против власника фирме	146
Протеривање	127	Тужба против трговачке фирме	315
Прочитање тестаментa	7	Уговорни поштар	284
Проширење ништавне жалбе	252	Удовичко право	95
Пуномоћство жене	71	Уживалац и власник	346
Пуномоћ	343		
Пуномоћ за потпис менице	227		
Пуномоћ општине	157		
Санитетски савет	152		
Саслушање под заклет.	113, 184		
Својевољно напушт. посла	116		
Секвестрација непријављеног имања	318		

Укидање имовне заједнице 27, 55, 107, 165, 347	Утврђивање вредности по призивном суду	20
Укњижење права залога 130	Хипотекарни дужник	138
Уложна књижица 69, 192, 339	Хонорарно писмо	29
Управа монопола 125	Цесија	10, 311
Уредба и закон 41	Цивилна и кривична одго- ворност	342
Уредба о зашт. новч. звода 74	Црквени суд	89
Уредба о земљорадницима 229, 266, 349	Шиваћа машина	235
Уредба о огранич. отуђења некретнина 138	Школска општина	220
Усмени тестаменат 124	Штампарска ствар	252
Ускладиштење жита 303	Штета	63, 136, 310
Установљења крив. пресуде 4	Чувар оваца	242
Уток 245		
Уток у изврш. пост. 247		
Учесника тргов. друштва правни посао 142		

Иск. г. 07/378

2) тражбине за издржавање!
3) робни дугови и дугови за животне намирнице, које прелазе износ од 1000 динара;

4) тражбине занатлија (обртника) које прелазе износ од 1000 динара;

Без обзира на врсту и висину изузимају се и тражбине оних веровника, који су у слабијим имовинским приликама од извршеника, ако се приходи извршеника нису смањили услед његовог позивања на војну дужност. Одлуку о томе доноси на предлог веровника надлежан извршни суд. Ако је боравиште извршеника непознато или му се из других разлога не може извршити достава, суд ће по предлогу тражиоца извршења поставити извршенику скрбника, и то првенствено жену извршеника.

Члан 4. Ова Уредба добија обавезну снагу даном обнародовања у „Службеним новинама“.

М. с. бр. 1270, 5 октобра 1939 године у Београду.

(„Службене Новине“ од 7 октобра 1939 бр. 229-XXI.).

У издању Дра Нике Игњатовића, судије Касационог суда у Новом Саду изашла је из штампе свеска 4 Мале збирке судске праксе, у којој је саопштена Судска пракса из наследног права II део. Цена 10 динара. Књига се може добити код Уредништва овог листа и у овдашњим књижарама.

Трговински закон (XXXVII: 1875 и LVIII: 1908) са односном судском праксом, у преводу Дра Нике Игњатовића, судије Касационог суда у Новом Саду. У књизи је оштампан и Закон о оснивању акционарских друштава на територији Баната, Бачке и Барање. Издање књижаре „Славија“ у Новом Саду, где се може добити књига укоричена у платно уз цену од 50 динара.

Мала збирка судске праксе:

Дра Нике Игњатовића, Касационог судије у Новом Саду

- Св. 1 Судска пракса из брачног права - - - Динара 10.—
- Св. 2 Судска пракса из брачно-имовног права - Динара 10.—
- Св. 3 Судска пракса из наследног права I. део Динара 10.—
- Св. 4 Судска пракса из наследног права II. део Динара 10.—

Могу се добити код Уредништва овог листа.